

Životopis - Milan Herian

Pan Milan Herian je rodák z Horních Počernic, zde, s výjimkou tří let studia v Liberci a vojny, strávil celý život. Narodil se 14. července 1942 do rodiny stavaře. Po válce otec postavil domek, ve kterém pan Herian trávil dětství. Na dětská léta vzpomíná rád, hlavně na babičku s dědou, ke kterým chodil vždy, když udělal nějakou lumpárnu a nechtělo se mu domů. Počernice tenkrát vypadaly jinak než dnes, žádná sídliště, žádné rušné silnice... bylo to tu spíš jako na vesnici. Trávil spoustu času se svým o čtyři roky starším bratrem a jeho kamarády, kteří neustále vymýšleli všelijaké klukoviny. Jejich oblíbenou zábavou bylo zkoumání podzemních chodeb, které se zde nacházely.

Na základní školu docházel na Chvaly. S úsměvem vzpomíná na své učitele a jejich velmi vytříbené osobnosti. Jak bude dál pokračovat, bylo jasné-jednoznačně stavařina. Protože byl jeho tatínek označen za vykořisťovatele, měl špatný kádrový profil a dostat se na školu mohlo být složitější. Tenkrát mu pan ředitel poradil, aby se do Prahy ani nehlásil, ale ať zkusí školu v Hradci nebo Liberci. Nakonec se rozhodl pro Liberec, stejně jako jeho bratr. Tři roky bydlel na privatě, domů dojížděl jednou za měsíc a musel se naučit vyžít z relativně malého obnosu peněz.

Krátce po absolvování průmyslové školy nastoupil na vojnu. Jako politicky nespolehlivý narukoval k PTP. 60. léta však byla uvolněnější než dekáda předtím a měl výhodu, že byl stavař. Necelý rok vojenské služby tak strávil v kanceláři a žádné špatné vzpomínky si do života neodnesl.

Svou ženu Marii zná pan Milan Herian od malička. Na základní škole chodili do stejného ročníku. Víc se však sblížili až v době, kdy byl na vojně. Brali se roku 1965, tenkrát jim bylo 23 let. Po svatbě se nastěhovali do malého domku, ve kterém se pan Herian narodil. Když rodinu rozšířili, přistavěl druhé patro. Mají spolu tři syny. První syn Milan, se narodil roku 1967 a v roce 1969 přišla na svět rovnou dvojčata Petr a Pavel. Děti trávily mnoho času se svými prarodiči, jelikož oba manželé chodili do práce. Rád vzpomíná na rodinné výlety po hradech a zámcích, kam jezdili společně se švagrem a jeho pěti dětmi.

Pan Herian se po vzoru svého tatínka celý život věnoval stavařině. Pracoval u Pražského stavebního podniku, kde nejprve dělal dva roky projekci, a potom přešel do Karlína jako stavbyvedoucí. Za největší profesní úspěch považuje místo správce Emauzského kláštera. Když tam začínal, klášter byl v hrozném stavu. Musel se přiučit novým věcem, jako byla ekonomika a sjednávání smluv s nájemníky.

Dnes je pan Herian na zaslouženém odpočinku. Jeho synové dále pokračovali v rozšiřování rodiny, má 14 vnoučat a 9 pravnoučat. Všichni jeho synové jsou úspěšní. Milan pracuje jako auditor na poště, Petr dělá šéfa počítačové firmy, Pavel se věnuje truhlářině a k tomu vyučuje náboženství. Kromě rodiny se pan Herian věnuje opravám starého nábytku a sbírání mincí, rád poslouchá starou hudbu a vídá se se svými přáteli.

Svůj dosavadní život hodnotí, jako šťastně prožitý.